

EUROPOS TARYBA
EUROPOS ŽMOGAUS TEISIŲ TEISMAS

ANTRASIS SKYRIUS

NUTARIMAS DĖL

Bislan BATALOV
pareiškimo Nr. 30789/04
prieš Lietuvą

PRIIMTINUMO

Europos Žmogaus Teisių Teismas (antrasis skyrius), 2005 m. lapkričio 15 d. posėdžiaujant kolegijai, sudarytai iš:

pirmininko J.-P. COSTA,
teisėjų I. CABRAL BARRETO,
V. BUTKEVYCH,
A. MULARONI,
E. FURA-SANDSTRÖM,
D. JOČIENĖS,
D. POPOVIĆ,
ir *skyriaus kanclerės* S. DOLLÉ,

atsižvelgdamas į minėtą pareiškimą, pateiktą 2004 m. rugpjūčio 14 d.,

atsižvelgdamas į skubų pranešimą dėl Teismo reglamento 40 taisyklės taikymo,

atsižvelgdamas į Vyriausybės atsakovės pateiktą poziciją ir į pareiškėjo kaip atsakymą pateiktą nuomonę,

po svarstymo nusprendė:

FAKTAI

Pareiškėjas Bislan Batalov yra čečėnų kilmės Rusijos Federacijos pilietis, gimęs 1979 m. Teisme jam atstovauja Vilniuje praktikuojantis advokatas L. Biekša.

A. Bylos aplinkybės

Pareiškėjo pateikti bylos faktai gali būti apibendrinti kaip išdėstyta toliau:

1. Procedūros, nustatančios teisinę pareiškėjo padėtį Lietuvoje

Pareiškėjas nelegaliai atvyko į Lietuvą nenustatytą 2001 m. dieną. Jis iš karto paprašė prieglobsčio, nurodydamas, kad jis esą dalyvavo įvairiuose kariniuose veiksmuose prieš Rusijos karines pajėgas ir bijo būti persekiojamas, jeigu grįžtų į Rusiją. Jis teigė anksčiau buvęs sulaikytas Rusijos kariškių, kurie sulaikymo metu jį mušė, kankino ir paleido tik tuomet, kai jo giminės „sumokėjo išpirką“.

2004 m. gegužės 14 d. imigracijos institucija atsisakė suteikti prieglobstį ir kreipėsi į teismą dėl pareiškėjo išsiuntimo į Rusiją. Priimdama tokį sprendimą imigracijos institucija nurodė, kad pareiškėjas kelia „grėsmę valstybės saugumui“. Šiam teiginiui pagrįsti nebuvo nurodyta jokių faktinių aplinkybių – imigracijos institucija priėmė sprendimą remdamasi Valstybės saugumo departamento atsiųstu raštu. 2004 m.

gegužės 14 d. sprendime buvo nurodyta, kad pagal Įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ 138 straipsnį pareiškėjas turi teisę apskūsti sprendimą teismui per septynias dienas nuo supažindinimo su sprendimu.

2004 m. gegužės 14 d. sprendimas buvo išverstas į rusų kalbą ir įteiktas pareiškėjui 2004 m. birželio 14 d., ką patvirtina jo parašas ant Teismui pateiktos sprendimo kopijos.

2004 m. birželio 10 d. Vilniaus apygardos administracinis teismas patenkino imigracijos institucijos prašymą išsiųsti pareiškėją į Rusiją, kadangi jis kelia grėsmę valstybės saugumui.

2004 m. birželio 16 d. pareiškėjas buvo apgyvendintas Užsieniečių registracijos centre (URC), kur laukė galutinio sprendimo dėl savo teisinės padėties Lietuvoje nustatymo.

2004 m. birželio 23 d. pareiškėjas kreipėsi į teismą prašydamas suteikti prieglobstį ir teigdamas, kad Rusijoje jis bus persekiojamas.

2004 m. birželio 30 d. Vilniaus apygardos administracinis teismas atsisakė priimti prašymą, nurodydamas, kad pareiškėjas praleido septynių dienų terminą skundai paduoti, nustatytą įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ 138 straipsnyje. Šiuo požiūriu buvo nurodyta, kad pareiškėjas išsiuntė savo skundą paštu tik 2004 m. birželio 23 d. Teismas taip pat atkreipė dėmesį, kad pareiškėjas nenurodė, ar jis skundžia 2004 m. gegužės 14 d. imigracijos institucijos sprendimą ar 2004 m. birželio 10 d. teismo sprendimą. Bet kuriuo atveju pareiškėjas pateikė savo skundą per vėlai. Taip pat buvo nurodyta, kad jis neprašo atnaujinti termino skundai paduoti.

2004 m. liepos 7 d. pareiškėjas gavo 2004 m. birželio 30 d. teismo sprendimą. 2004 m. liepos 8 d. jis konsultavosi su advokatu, kuris padėjo jam parengti skundą dėl 2004 m. gegužės 14 d. imigracijos institucijos sprendimo. Šiame 2004 m. liepos 9 d. skunde pareiškėjas teigė, kad jis susipažino su skundžiamu sprendimu tik 2004 m. birželio 14 d. ir apskundė jį 2004 m. birželio 23 d. Kadangi iki 2004 m. liepos 8 d. jis neturėjo advokato, pareiškėjas prašė atstatyti terminą skundai dėl 2004 m. gegužės 14 d. sprendimo paduoti. Savo skunde pareiškėjas teigė, kad valdžios institucijų išvados dėl tariamai jo keliamos „grėsmės valstybės saugumui“ buvo nepagrįstos jokiais įrodymais. Jis tvirtino, kad grąžintas į Rusiją jis būtų persekiojamas.

2004 m. liepos 14 d. Vilniaus apygardos administracinis teismas atmetė pareiškėjo prašymą atnaujinti praleistą terminą skundai paduoti. Teismas nurodė, kad įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ 138 straipsnyje nustatytas terminas gali būti atnaujintas tik tuo atveju, jeigu terminas praleistas dėl aplinkybių, nepriklausančių nuo pareiškėjo valios. Tačiau teismas atkreipė dėmesį, kad pareiškėjas nenurodė jokių aplinkybių, kurios įrodytų, jog jis negalėjo pateikti skundo iki 2004 m. birželio 23 d.

2004 m. liepos 27 d. pareiškėjas pateikė skundą dėl 2004 m. liepos 14 d. sprendimo. Pareiškėjas nurodė, kad jis negalėjo apskūsti 2004 m. gegužės 14 d. sprendimo per septynias dienas nuo 2004 m. birželio 14 d., t. y. dienos, kai jis su minėtu sprendimu susipažino, kadangi jis nežinojo lietuvių kalbos ir įstatymų, be to, neturėjo pašto ženklų ar vokų skundai išsiųsti. Pasak pareiškėjo, 2004 m. birželio 22 d. jis perdavė rusų kalba parengtą skundą Jungtinių Tautų vyriausiojo pabėgėlių komisaro (JTVPK) atstovui, kuris išsiuntė skundą teismui. Pareiškėjas teigė, kad JTVPK atstovas pažadėjo pareiškėjui apie jo padėtį informuoti atitinkamus imigracijos teisininkus. Dėl šių priežasčių 2004 m. liepos 8 d. pareiškėjas galėjo pirmą kartą susitikti su advokatu ir 2004 m. liepos 9 d. parengti tinkamai motyvuotą skundą.

2004 m. rugsėjo 9 d. Vyriausiasis administracinis teismas atmetė pareiškėjo skundą dėl 2004 m. liepos 14 d. sprendimo. Teismas pakartojo, kad pareiškėjo pirmasis skundas dėl 2004 m. gegužės 14 d. sprendimo buvo išsiųstas tik 2004 m. birželio 23 d., t. y. daugiau kaip po septynių dienų nuo tos dienos, kai pareiškėjas susipažino su sprendimu (2004 m. birželio 14 d.). Teismas atkreipė dėmesį, kad tai, jog pareiškėjas pirmą kartą susitiko su advokatu tik 2004 m. liepos 8 d. nėra aplinkybė, atleidžianti jį nuo pareigos laikytis nustatytų terminų. Teismas taip pat nurodė, kad kiti argumentai, kuriais rėmėsi pareiškėjas (t. y. kalbos ir įstatymų nežinojimas, kanceliarinių priemonių neturėjimas), negali būti vertinami apeliacine tvarka, kadangi šie faktai nebuvo nurodyti pirmosios instancijos teismui 2004 m. liepos 14 d. Šis sprendimas buvo galutinis.

2004 m. lapkričio 22 d. Europos Žmogaus Teisių Teismas perdavė pareiškėjo skundus dėl gresiančio išsiuntimo iš Lietuvos į Rusiją pagal Konvencijos 3 straipsnį.

2004 m. gruodžio 17 d. Vilniaus apygardos administracinis teismas sustabdė 2004 m. birželio 10 d. sprendimo išsiųsti vykdymą.

2005 m. sausio 14 d. imigracijos institucija leido pareiškėjui pasilikti Lietuvoje dėl humanitarinio pobūdžio priežasčių.

2005 m. kovo 25 d. Vyriausiojo administracinio teismo pirmininkas padavė teikimą Vyriausiajam administraciniam teismui dėl proceso dėl pareiškėjo išsiuntimo atnaujinimo. 2005 m. kovo 29 d. Vyriausiasis administracinis teismas pirmininko teikimą patenkino. Byla buvo perduota iš naujo nagrinėti Vilniaus apygardos administraciniam teismui.

2005 m. balandžio 19 d. Vilniaus apygardos administracinis teismas panaikino 2004 m. birželio 10 d. sprendimą išsiųsti *inter alia* dėl galimo pareiškėjo persekiojimo, jeigu jis bus išsiųstas į Rusiją.

2005 m. liepos 5 d. imigracijos institucija išdavė pareiškėjui leidimą laikinai apsigyventi dėl humanitarinio pobūdžio priežasčių.

Savo 2005 m. liepos 19 d. laiške pareiškėjas nurodė, kad, kadangi jo buvimas Lietuvoje sureguliuotas, jis nebenori palaikyti savo skundų pagal Konvencijos 3 straipsnį.

2. *Pareiškėjo sulaikymas*

Pareiškėjas nebuvo suimtas ar sulaikytas jam atvykus į Lietuvą 2001 m. ar iš karto po to. 2004 m. pradžioje jis gyveno Kaune.

2004 m. gegužės 28 d. imigracijos institucija informavo Vilniaus apygardos administracinį teismą, kad nuolatinėje gyvenamojoje vietoje pareiškėjo rasti nepavyko, todėl jis nebuvo supažindintas su 2004 m. gegužės 14 d. sprendimu, kuriuo atsisakyta suteikti prieglobstį.

2004 m. birželio 13 d. Kauno m. policija sulaikė pareiškėją remdamasi 2004 m. birželio 10 d. sprendimu išsiųsti.

2004 m. birželio 14 d. Kauno miesto apylinkės teismas leido sulaikyti pareiškėją ir apgyvendinti jį URC, siekiant užtikrinti pareiškėjo išsiuntimą iš Lietuvos pagal įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ 113 straipsnį (žr. dalį „Bylai reikšminga vidaus teisė ir praktika“ toliau). Pareiškėją buvo leista sulaikyti iki 2004 m. rugsėjo 14 d.

Tą pačią dieną pareiškėjas nuo policijos pabėgo. Buvo paskelbta jo paieška. 2004 m. birželio 16 d. jis vėl buvo sulaikytas, nugabentas į URC ir jame apgyvendintas.

2004 m. rugsėjo 14 d., spalio 14 d. ir gruodžio 13 d. Švenčionių rajono apylinkės teismas pratęsė pareiškėjo sulaikymo terminus. Paskutiniuolu sprendimu šis terminas buvo pratęstas iki 2005 m. kovo 15 d.

2005 m. sausio 3 d. sprendimu Švenčionių rajono apylinkės teismas atsisakė tenkinti pareiškėjo prašymą jį paleisti.

2005 m. sausio 31 d. Vyriausiasis administracinis teismas atmetė pareiškėjo apeliacinį skundą dėl 2005 m. sausio 3 d. sprendimo. Šiuo požiūriu apeliacinės instancijos teismas nurodė, kad sprendimas dėl pareiškėjo išsiuntimo nėra panaikintas, nors jo vykdymas yra sustabdytas 2004 m. gruodžio 17 d. Vilniaus apygardos administracinio teismo nutartimi. Teismas konstatavo, kad besitęsiantis pareiškėjo sulaikymas atitinka įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ 113 straipsnio 5 ir 7 dalis (žr. dalį „Bylai reikšminga vidaus teisė ir praktika“ toliau).

2005 m. vasario 14 d. Švenčionių rajono apylinkės teismas atsisakė tenkinti pareiškėjo prašymą jį paleisti. 2005 m. kovo 14 d. Švenčionių rajono apylinkės teismas pratęsė pareiškėjo sulaikymo URC terminą iki 2005 m. birželio 15 d. Teismas atkreipė dėmesį į tai, kad 2005 m. sausio 14 d. imigracijos institucija nutarė leisti pareiškėjui pasilikti šalyje dėl humanitarinio pobūdžio priežasčių, todėl pareiškėjo sulaikymas nebegali būti pateisinamas įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ 113 straipsnio 2 dalyje nurodytu pagrindu, t. y. dėl neteisėto buvimo šalyje. Tačiau teismas pastebėjo, kad tebegaliojantis 2004 m. birželio 10 d. sprendimas išsiųsti pateisina pareiškėjo sulaikymą pagal įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ 113 straipsnio 5 ir 7 dalis.

2005 m. kovo 18 d. Vyriausiasis administracinis teismas atmetė pareiškėjo apeliacinį skundą dėl 2005 m. vasario 14 d. sprendimo.

2005 m. balandžio 19 d. Vilniaus apygardos administracinis teismas panaikino 2004 m. birželio 10 d. sprendimą išsiųsti *inter alia* dėl galimo pareiškėjo persekiojimo, jeigu jis būtų išsiųstas į Rusiją.

Atsižvelgdamas į šį sprendimą, 2005 m. gegužės 6 d. Vyriausiasis administracinis teismas nusprendė, kad išnyko įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ 113 straipsnyje numatyti pareiškėjo sulaikymo pagrindai, todėl 2005 m. kovo 14 d. sprendimas buvo panaikintas.

2005 m. gegužės 9 d. pareiškėjo prašymu imigracijos institucija jam leido ir toliau pasilikti URC kitokio režimo sąlygomis, t. y. netaikant jokių judėjimo laisvės apribojimų.

Kai 2005 m. liepos 5 d. buvo priimtas sprendimas išduoti pareiškėjui leidimą laikinai apsigyventi Lietuvoje, jis išvyko iš URC nenurodytą 2005 m. liepos mėnesio dieną. Manoma, kad šiuo metu jis gyvena savo pasirinktoje vietoje Lietuvoje.

B. Bylai reikšminga vidaus teisė ir praktika

Pagal Administracinių teisės pažeidimų kodekso 267 straipsnį ir 2004 m. balandžio 30 d. įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ 114 straipsnį policijos pareigūnas turi teisę sulaikyti užsienietį ne ilgiau nei 48 valandoms, siekiant nustatyti, ar teisėtas jo buvimas šalyje. Pasibaigus šiam terminui užsieniečiui laisvė gali būti atimta tik teismo sprendimu.

Pagal įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ 113 straipsnį užsienietis gali būti sulaikytas, kai jis šalyje yra neteisėtai (įstatymo 113 straipsnio 2 dalis), kai priimamas sprendimas jį išsiųsti (įstatymo 113 straipsnio 5 dalis) arba kai užsieniečio buvimas kelia grėsmę valstybės saugumui ir viešajai tvarkai (įstatymo 113 straipsnio 7 dalis).

Pagal šio įstatymo 116 straipsnį esant bent vienam iš 113 straipsnyje numatytų pagrindų, imigracijos institucija kreipiasi į teismą su teikimu sulaikyti užsienietį.

SKUNDAI

1. Pirminiame pareiškime, pateiktame 2004 m. lapkričio 4 d., pareiškėjas skundėsi pagal Konvencijos 3 straipsnį, teigdamas, kad jo išsiuntimas į Rusiją pažeistų Konvencijos 3 straipsnį. Tačiau 2005 m. liepos 19 d. laišku pareiškėjas atsisakė šių skundų, kadangi jo buvimas Lietuvoje buvo sureguliuotas.

2. 2005 m. kovo 30 d. pateiktame pareiškime pareiškėjas skundėsi dėl jo sulaikymo neteisėtumo pagal Konvencijos 5 straipsnio 1 dalies f punktą proceso bylos dėl jo buvimo Lietuvoje teisėtumo kontekste. Pirmiausia jis teigė, kad jo sulaikymas buvo savavališkas; laisvės atėmimas buvo grindžiamas pareiškėjui nežinomais valstybės saugumo pagrindais. Jis taip pat skundėsi, kad jo sulaikymas neatitiko vidaus teisės, bent jau nuo to laiko, kai buvo sustabdytas sprendimo išsiųsti vykdymas (2004 m. gruodžio 17 d.), iki leidimo laikinai apsigyventi Lietuvoje išdavimo (2005 m. sausio 14 d.). Pareiškėjas taip pat teigė, kad buvo pažeistos Konvencijos 5 straipsnio 2 ir 4 dalys, kadangi jis nebuvo išsamiai informuotas apie jo sulaikymo priežastis, konkrečiai, kodėl jis buvo laikomas keliančiu grėsmę Lietuvos valstybės saugumui.

TEISĖ

1. Ta apimtimi, kuria pareiškėjas skundėsi pagal Konvencijos 3 straipsnį dėl jo galimo išsiuntimo iš Lietuvos į Rusiją, Teismas pažymi, kad pareiškėjo buvimo Lietuvoje klausimas jau sureguliuotas ir kad pareiškėjas nori atsisakyti savo skundo. Todėl Teismas mano, kad toliau nagrinėti šį klausimą nebūtina.

2. Pareiškėjas taip pat tvirtino, kad buvo pažeistas Konvencijos 5 straipsnis, kuriame, kiek tai reikšminga šiai bylai, numatyta:

„1. Kiekvienas asmuo turi teisę į laisvę ir saugumą. Niekam laisvė negali būti atimta kitaip, kaip šiais atvejais, ir įstatymo nustatyta tvarka:

<...>

f) kai asmuo teisėtai sulaikomas ar suimamas dėl to, kad negalėtų be leidimo įvažiuoti į šalį, arba kai yra pradėtas jo deportavimo ar išdavimo kitai valstybei procesas.

2. Kiekvienam suimtajam turi būti nedelsiant jam suprantama kalba pranešta, dėl ko jis suimtas ir kuo kaltinamas.

<...>

4. Kiekvienas asmuo, kuriam atimta laisvė jį sulaikius ar suėmus, turi teisę kreiptis į teismą, kad šis greitai priimtų sprendimą dėl sulaikymo ar suėmimo teisėtumo ir, jeigu asmuo kalinamas neteisėtai, nuspręstų jį paleisti.

<...>

Visų pirma Teismas atkreipia dėmesį, kad pareiškėjas pateikė šiuos skundus 2005 m. kovo 30 d., vis dar būdamas sulaikytas, ir kad po minėtos datos jis daugiau nepateikė jokių skundų dėl jo sulaikymo. Tai reiškia, kad Teismo nagrinėjimo objektas pagal Konvencijos 5 straipsnį yra pareiškėjo sulaikymas nuo jo suėmimo 2004 m. birželio 13 d. iki 2005 m. kovo 30 d.

Teismas primena, kad iš esmės bet koks sulaikymo laikotarpis atitinka Konvencijos 5 straipsnio 1 dalį, jeigu jis pagrįstas teismo sprendimu. Netgi sprendimo dėl sulaikymo defektai nebūtinai padaro juo [sprendimu] grindžiamą sulaikymą neteisėtą šios nuostatos požiūriu (žr. *Jėčius v. Lithuania no. 34578/97*, 2000-07-31, § 68, ECHR 2000-IX).

Be to, Konvencijos 5 straipsnio 1 dalies f punktas nesuteikia sulaikytam užsieniečiui teisės ginčyti sprendimo sulaikyti „proporcingumą“, kitaip nei kitais Konvencijos straipsnių atvejais, pavyzdžiui, pagal Konvencijos 8 straipsnio 2 dalį. Konvencijos 5 straipsnio 1 dalies f punktas tik reikalauja, kad būtų „pradėtas jo deportavimo“ procesas. Tačiau bet koks laisvės atėmimas pagal Konvencijos 5 straipsnio 1 dalies f punktą yra pateisinamas tik tol, kol vyksta deportavimo procesas. Jeigu toks procesas vykdomas nepakankamai rūpestingai, sulaikymas tampa nebepateisinamas pagal Konvencijos 5 straipsnio 1 dalies f punktą (žr. *mutatis mutandis Chahal v. the United Kingdom*, 1996-11-15, ECHR 1996-V, §§ 112–113; taip pat žr. *Slivenko v. Latvia* [GC], no. 48321/99, 2003-10-09, ECHR 2003-X, § 146).

Pareiškėjo pagrindinis skundas buvo, kad jo sulaikymas, pagrįstas 2004 m. birželio 10 d. sprendimu išsiųsti, priimtu valstybės saugumo pagrindais, kurie pareiškėjui nebuvo atskleisti, buvo savavališkas. Teismas atkreipia dėmesį, kad pareiškėjas galėjo kreiptis į teismus ir atskiruose teisiniuose procesuose ginčyti sprendimą išsiųsti bei jo priežastis. Nors pareiškėjo veiksmai šiuo atžvilgiu iš pradžių buvo nesėkmingi, byla vėliau buvo atnaujinta ir ginčijamas sprendimas išsiųsti buvo panaikintas. Be to, negalima teigti, kad valdžios institucijos vykdė šį procesą nepakankamai rūpestingai, kadangi nuo 2004 m. birželio 13 d. iki 2005 m. kovo 30 d. vidaus institucijos priėmė daug sprendimų, susijusių su pareiškėjo skundais dėl teisinės jo padėties šalyje (žr. dalį „Faktai“ pirmiau).

Lieka atsakyti į klausimą, ar sulaikymas buvo „teisėtas“ ir vyko „įstatymo nustatyta tvarka“. Šiuo požiūriu Konvencijoje iš esmės kalbama apie valdžios institucijų pareigą laikytis vidaus teisės materialinių ir procesinių nuostatų, tačiau taip pat reikalaujama, kad bet koks laisvės atėmimas atitiktų Konvencijos 5 straipsnio tikslą, būtent, apsaugoti asmenis nuo savivalės (žr. pirmiau cituotą *Chahal*, § 118).

Neginčijama, kad pareiškėjas buvo sulaikytas 2004 m. birželio 13 d. ir laikytas policijos areštinėje iki 2004 m. birželio 14 d. pagal Administracinių teisės pažeidimų kodekso 267 straipsnį ir 2004 m. įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ 114 straipsnį. Po to pareiškėjo sulaikymas buvo tinkamai sankcionuotas ir pratęstas teismo sprendimais, priimtais 2004 m. birželio 14 d., rugsėjo 14 d., spalio 14 d., gruodžio 13 d. ir 2005 m. kovo 14 d. pagal įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ 113 straipsnį (žr. dalis „Faktai“ ir „Bylai reikšminga vidaus teisė ir praktika“ pirmiau).

Pareiškėjas teigė, kad pagal vidaus teisę jis turėjo būti paleistas bent jau nuo tada, kai 2004 m. gruodžio 17 d. buvo sustabdytas sprendimo išsiųsti vykdymas ir 2005 m. sausio 14 d. jam buvo išduotas leidimas laikinai apsigyventi Lietuvoje. Tačiau Teismas pastebi, kad neteisėtas užsieniečio buvimas šalyje (įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ 113 straipsnio 2 dalis) yra tik vienas įstatyme numatytų pagrindų, kuriuo remiantis 2004 m. birželio 14 d. priimtas ar vėliau pratęstas sprendimas pareiškėją sulaikyti. Teismą tenkina vidaus teismų išvados, kad net ir po laikino pareiškėjo padėties suregulavimo 2005 m. sausio 14 d., jo

sulaikymas ir toliau buvo pateisinamas pagal įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ 113 straipsnio 5 ir 7 dalis, kadangi 2004 m. birželio 10 d. sprendimas išsiųsti dar nebuvo panaikintas (žr. dalį „Faktai“ pirmiau).

Teismas pastebi, kad ginčijamą pareiškėjo sulaikymo laikotarpį pateisina teismų sprendimai, priimti pagal taikytinus vidaus įstatymus, ir kad sulaikymas buvo pagrįstas atitinkamais įstatyme numatytais pagrindais. Todėl Teismas mano, kad pareiškėjo sulaikymo kontekste jam buvo suteikta pakankamo lygio procesinė apsauga. Be to, nėra įrodymų, kad teismai veikė nesažiningai ar savavališkai. Galiausiai sprendimo išsiųsti panaikinimas 2005 m. balandžio 19 d. dėl humanitarinio pobūdžio priežasčių savaime neturi atgalinio poveikio pareiškėjo sulaikymo teisėtumui (žr. *mutatis mutandis* pirmiau minėtą *Jėčiaus* bylą, *ibid Benham v. the United Kingdom*, 1996-06-10, ECHR 1996-III, §§ 42–47; *Visockas v. Lithuania*, (dec.), no. 49107/99, 2000-01-06; *Kamantauskas v. Lithuania* (dec.), no. 45012/98, 2000-02-29).

Taigi pareiškėjo sulaikymas nuo 2004 m. birželio 13 d. iki 2005 m. kovo 30 d. buvo sankcionuotas „įstatymų nustatyta tvarka“ ir buvo „teisėtas“ Konvencijos 5 straipsnio 1 dalies f punkto požiūriu. Vadinas, šie skundai yra aiškiai nepagrįsti Konvencijos 35 straipsnio 3 dalies požiūriu.

Ta apimtimi, kuria pareiškėjas skundėsi pagal Konvencijos 5 straipsnio 2 dalį, neginčijama, kad pareiškėjas žinojo, jog 2004 m. birželio 13 d. jis buvo suimtas ir vėliau sulaikytas dėl to, kad remiantis 2004 m. birželio 10 d. sprendimu išsiųsti buvo pradėtas jo deportavimo procesas. Taigi ši pareiškimo dalis yra aiškiai nepagrįsta Konvencijos 35 straipsnio 3 dalies požiūriu.

Ta apimtimi, kuria pareiškėjas skundėsi pagal Konvencijos 5 straipsnio 4 dalį, taip pat neginčijama, kad pareiškėjas galėjo skųsti teismui visus sprendimus, sankcionuojančius ir pratęsiančius jo sulaikymo terminą. Todėl vidaus teismai tikrino pareiškėjo sulaikymo teisėtumą beveik kiekvieną mėnesį (žr. dalį „Faktai“ pirmiau). Teismas atkreipia dėmesį, kad pareiškėjas neginčijo, jog šiuose teisminiuose procesuose buvo kokių nors procesinių apribojimų ar kad nebuvo užtikrintas rungimosi principas. Iš esmės pareiškėjas buvo nepatenkintas, kad teismai nepanaikino sprendimo išsiųsti arba netikrino valdžios institucijų pateikto valstybės saugumo argumento.

Tačiau pareiškėjo skundų pagal Konvencijos 5 straipsnį kontekste Teismas mano, kad tai, jog pagal Konvencijos 5 straipsnio 1 dalies f punktą kompetentingi sankcionuoti ir nustatyti pareiškėjo sulaikymo teisėtumą vidaus teismai neturėjo teisės pakartotinai įvertinti sprendimo išsiųsti motyvų, nėra svarbu (žr. pirmiau cituotas *Chahal* ir *Slivenko* bylas, *ibid*). Teismą tenkina tai, kad vidaus teismai nustatė bylai reikšmingus faktus ir pateikė pakankamus motyvus, pateisinančius pareiškėjo sulaikymą pagal vidaus teisę (žr. dalį „Faktai“ pirmiau). Todėl Teismas mano, kad pareiškėjo sulaikymo teisminė kontrolė buvo suderinama su Konvencijos 5 straipsnio 4 dalies reikalavimais. Taigi ši pareiškimo dalis taip pat yra aiškiai nepagrįsta Konvencijos 35 straipsnio 3 dalies požiūriu.

Dėl šių priežasčių Teismas vienbalsiai

Skelbia pareiškimą nepriimtiniu.

S. DOLLÉ
Kanclerė

J.-P. COSTA
Pirmininkas